

PREDIKAN PÅ 2;A SÖNDAGEN EFTER PÅSK DEN 3/5 1987

I UPPSALA MISSIONSKYRKA.

TEXT MATT 9:36-38.

Det är idag den gode herdens söndag, sedan gammalt med evangeliet om Jesus såsom Herden. När texternas antal utökades på 1800-talet, fick den nu lästa texten sin plats på denna dag, eftersom ett par ord i mitten kallar folkskarorna för "får utan herde". Dessa folkskaror är vi - det är därför vi läser upp texten och fogar en bön därtill. Gudstjänstens förutsättning är, att det är något problematsikt med oss, vi behöver något. Han, som är herden och som nu i snart 2000 år har talat till människorna, han behöver ingenting. När vi, efter några korta år, är borta, kommer de som då lever att läsa texten om honom och vänta på hans ord. Om vi menar, att vi vet bättre än han och kan hjälpa honom att bli trovärdig i vår antireligiösa tid, då bör vi, radikalt, sluta upp att fira gudstjänst och i stället t.ex. anordna studiecirkel i religionskunskap.

Men nu har vi ju läst upp texten. Då får vi gå vidare.

Skall man kunna höra vad texten säger, måste man först se på sammanhanget i Matteusevangeliet. Texten är de tre sista versarna i kapitel nio. Kapitlet berättar om enskilda som får hjälp, den lame först och sedan andra, en efter en. Nu, i dessa tre sista versar, går Jesus omkring bland folkskarorna - de är får utan herde. Här är en väntande skörd. Bed, säger han, bed om skördearbetare! Därefter följer omedelbart, i första versen av kapitel tio, kallandet av tolv apostlar. De tre versarna som är vår text idag, de markerar uppkomsten av församlingen, de är rörelsen mot församling, alltså rörelsen fram emot detta som vi är, nu idag. Folkskarorna, "fåren utan herde" som har blivit "församling", det är vi. Tack vare att han sände ut, är vi nu församlingen. Det var därför vi läste upp texten och fogade en bön därtill.

När vi gjorde så, läste texten rakt igenom, tyckte vi kanske först, att "skarorna", de hjälplösa och illa medfarna, var några som det är synd om. Att vi reagerar så, det beror på detta som vi allra först talade om, detta att vi inte klart ser att vi har problem, att det är i oss nöden sitter, i djupet i hjärtat. Vi tänker i stället att "kristendomen" har problem och vi vill gärna hjälpa kristendomen att bli bättre.

Detta är en felsyn. Att kyrkan är så svag som hon är idag, det beror i första rummet just på denna felsyn. När kyrkan en gång var stark, när hon uthärdade, då såg hon att det problematiska fanns hos henne själv, i djupet, i hjärtat. Därför kunde hon då, i sin heliga text, öppet berätta om tre ledande apostlar, som sov i Getsemane och hon kunde - mitt i detta - stå rak i martyriet, intill döden. Apostlarna, "kyrkan", sviker ibland, aldrig Han. Han lever med nycklarna till dödsriket, och med syndernas förlåtelse, han lever i evighet.

Ett exempel, från 100-talet, är klagande. Den tidens folk kunde läsa bibeltexter, innantill, och de kunde se vad det stod i dem. När Jesus går till rätta med överstepräster, säger han en gång: "Publikaner och skökor ska före er komma in i Guds rike." Vi vänjer oss vid vreden hos

Jesus och tycker att det låter mäktigt och fint under våra valv. I 1981 års översättning blir det värre: "Tullindrivare och horor går in i Riket före er" (Matt 21:31).

Andra texter i Bibeln har, än så länge, fått en snyggare översättning. Profeten Hosea blir av Gud befalld att gifta sig med en sköka (Hos 1:2 och 3:1). Där står på svenska en "trolös" kvinna, "en äktenskapsbryterska", men det är fråga om en hora. Hosea lyder och tar Gomer till hustru, Diblains dotter; hon var en fallen kvinna. Profeten får, i sitt äktenskap med henne, ett par barn.

Det som Gud vill lära Israels folk genom denna profetiska handling är tre ting. Först: folket är som kvinnan, trolöst, horiskt. Därefter: att jag är frisk och stark och får barn, detta är inget tecken på att det står rätt till med mig - även för de vilsegångna går det väl. Sist och störst: Gud i himmelen håller fast vid Israel, han älskar ett vilsegånget folk.

Och nu det stora stället om kvinnan, ordet i Efesierbrevet fem om Jesus och församlingen, "Kristi brud", det som Paulus kallar "Mysteriet" (Ef. 5:25-32).

Allt detta håller man samman under martyrtiden. Vi är Kristi brud, så säger de unga kristna på 100-talet, vi är hans församling. Vi är inte bättre än andra, tvärtom, vi är sämre, men vi blev utvalda av honom, när han efter uppståndelsen, såsom en yngling, gick ut i världen för att söka efter en flicka att gifta sig med. Då blev vi en kropp med honom, i död och i uppståndelse, i martyrium och i lovsång. Han kunde välja vem han ville, men han valde oss, han valde en brud som är en smula tvivelaktig - i ofattbar, i outgrundlig kärlek valde han just oss. Nu fullbordas Jesu ord om publikaner och skökor, som går in i Guds rike, vi går före de rättfärdiga, går in strax efter honom som tågade allra först, rövaren på korset. "Nu är helat vad vi felat och Guds nåd i ljuset bragt."

Den tidens kristna trodde inte på sin felfrihet. Men - på en punkt var de oböjliga. De vägrade att tillbedja kejsarens genius. De tillbad och dyrkade icke avguden i samhällets mitt, den avgud som de andra, de klanderfria, böjde knä för.

Mönstret är icke helt obekant i församlingens senare historia, det möter oss också i väckelserörelsernas ursprungstider:

"Den korsmärkta dräkten med smädnamn jag tar, om ingen i släkten det namnet ock har." (Rosenius)

Idag förnimmer vi detta såsom något avlägset och främmande. Varför? Ja, tänk efter! Vad blev det av väckelsefolket? De är numera ganska välklädda och relativt högavlönade. "Skarorna", som man känner medlidande med och som behöver hjälp, de finns utomlands. Här i Sverige är de ofta invandrare, de sopar golvet och plockar ihop disk på restaurangerna där vi äter. Hur har dessa "skaror" uppkommit? Genom vår livsstil vars mönster är: ekonomisk tillväxt på grundval av export. Vår standard stiger och fattigdomen ökar bland dem som vi kallar "den tredje världen".

De arma politikerna i vårt land måste i varje valrörelse lova oss väljare att sköta den ekonomiska politiken ordentligt och sedan måste de i regeringsställning - oberoende av vilket parti de tillhör - svika sina vallöften. De kan inte annat. Ja, säger vi - men de kan väl låta bli

att utfärda dessa löften! Visst kan de låta bli. Men då ger vi dem inte vår röst i valet, då står de där, med korgen tom. Vi är sådana i valrörelsen. Vi är problemet.

Nu kommer den sista frågan före Amen. Den lyder: "När ska vi förstå att vi gör vad den unga kristna kyrkan icke gjorde?" Vi tillbeder avguden i samhällets mitt. Då hette han: kejsarens genius. Nu heter han: standarden, vår standard. Så länge vi fortsätter att tillbedja honom, växer skarorna runt omkring oss i världen, de illa medfarna och hjälplösa.

Vi slutar med samma bön som vi bad i början: Gud, sänd din Ande i våra hjärtan, så att vi hör ditt ord och sedan lyder dig i gärningarna. Amen.

Brev i Uppunda Missions-
församling på 2 S-e

Påsk den 3 maj 1982

vård: Vifvun junderes

Text

Matth. 9:36-38

"

Text

Petter (hos Mattens, kapitel nio) - ①

der så:

"När Jesus såg nämskorna, fylldes han av medlidelse med dem, för de var ille medfarna och hjälplösa, som får utan betäck, och han sade: 'Skörden är stor men arbetares få. Redan för skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.' " (Matt. 9: 37-38)

God, sänd din Ande i våra hjärtan, så att vi här ditt ord och sedan leyder dig i jämsingarna. Amen.

Det är idag den gode herdens söndag, sedan gammalt med 2000-oliet om Jesus sison Herden. När Petters uttal utöskades på 1800-talet, fick den sin bästa Petter

②

Sin plats på denna dos, eftersom
att man förstår mittan kallar ~~den~~
folkskolorna "får utar herde".

Dessa folkskolor är vi - det är

därför vi läser upp texten och

läser en bön släktill. Guds-

Gäntens förutskänning är, att det

är något problematiskt med

oss, vi ekhörer något. Han,

som är herden och som nu i

mark Lods är har talat till

man i skolan, han behöver

ingenting. Chär vi, efter några

forta år, är borta, kommer

de som då lever att läsa tek-

tes om konon och vänta vi

konns ord. Om vi menar, att

vi ett bättre är kon och kon

hjägra konon att bli Provar -

ldlig i vår antireligiösa tid,

dä lär vi, radikalt, sluta

upp att fira gudstjänst och

i stället f. ex. enordna ③
studiecirklar i religionskun-

skap.
Men nu har vi ju läst
upp texten. Så får vi gå
vidare.

Skall man kunna höra
vad texten säger, måste man
först se på sammanhanget
i Matteusevangeliet. Texten är
de tre sista verserna i
kapitel nio. Kapitel berättar
om eskhida som får hjälp,
den lame först och sedan,
andra en efter en. Nu, i
dessa tre sista verser, går
Jesus ut bland folkskara
— de är från utan herde. De
är en väntande skörd. De
säger han! De om skörden
erbetare! Därefter följer
en delakt, i första versen av

④

kapitel tio, kallandet av
Folkapostlar. De ~~tre~~ personer-
na som är vår text idag, de
mest berömda synkronisten och för-
samlingen, de är rörelsen
med förställning, alltså rö-
relsen från en av dessa som
vi är, nu idag. Folksamheten,
Fören utan berde" som har
blivit "förställning", det är vi.
Tack vare att han såg de
att, är vi ny församlingen. Det
var därför vi läste upp texten
och följade en lön därtill.
När vi gjorde så,
läste texten rakt igenom,
tyckte vi kanske först att
"skärorna" de ty gälslösa
och illa medfarna, var några
av dem är vi, några som det
är synd om. Att vi reagerar
nu, det beror på detta som

5
vi alla först talade om,
dessa att vi inte klart ser att
vi har problem, att det är i
oss nöden sitter, i djupet
i hjärtat. Vi tycker i stället
att "kristendomen" har
problem och vi vill gärna
hjälpa kristendomen att
bli lite bättre.

Detta är en felsyn.
Att kyrkan är så sorg som hon
är idag, det beror i första
rummet just på denna
felsyn. När kyrkan en gång
var stark, när hon utövade
de, då sa jag hon att det mo-
temaliska famn hos henne
själv, i djupet, i hjärtat. Där-
för kunde hon bära, i så
heliga text, öppet berättat
om tre ledande agnostiker som
saw i Götternas och ~~mitt~~ ^(som kunde) mitt

Martyriet, intill världen. Språk-
lära, "kyrkan", sörsker i-
bland, aldrig nycklarna till dörrarna, och
med synsdenkas förlötelser,

han lever i evighet.

En exempel, från
100-talet, är blagörande.

Den Fiddens folk
kunde läsa bibeltexter, innan-
tid, och se vad det stod i dem.

När Jesus går till
stäta med överstemästarna,
säger han en gång! "Publica-
ner och sköter ska förtäer kom-
ma in i Cruds rike." Vi vän-

jer oss vid vreden hos Jesus
och tycker att det låter märk-
ligt ^{och fint} att vara ~~öppna~~ ^{öppna} vär.

1981 års övermåttning blir det vär-
re: "Tullindrivare och koror gör
in i Riket före" (skatt. 2:1:31).

na länge, fått en ~~st~~ slyffare över-
räkning. Profeten Hosea blev av Gud
befälld att gifta sig med en skö-
na (Hos. 1:2 och 3:1). ~~den~~ står på
svensta en "trolös" kvinna, "en
äktenskapsbryterka", men det är
fröjan om en kona. Hosea ly-
des och tar Gomer till hustru, Gibe-
lains dotter. Hon var en fallen kvin-
na. Profeten får, i sitt äktenskaps
med henne, ett par barn.

Det som Gud vill lära
Itrads folk genom denna profetiska
handling är tre ting. Först: fol-
ket är som kvinnor, broder, korvst.
Därnäst: att jag är frisk och stark
och får barn, detta är mycket be-
ken på att det står rätt till mig
- även för de villegångna går det
vilt. Sist och störst: Gud i him-
melen håller fast vid Israels, han

ölskan ett vilsegångs folk.

8

Och nu det stora stället om kvinnan, ordet i Efesierbrevet fem om Jesus och församlingen, "Kristi brud", det som Paulus kallar "mysteriet" (Ef.

5:25-32). Allt detta håller Magnusson under martyrtiden. Vi är Kristi brud, så säger de unga kristna på 100-talet, vi är hans församling.

Vi är inte bättre än andra, prästom, vi är sämre, men vi ~~är~~ ^{blir} neutraler av honom,

När han efter leynländelsen, såsom en yngling, gick ut i världen för att söka efter en flicka att gifte sig med. Då blev vi en kreds

med honom, i död och i uppländelse, i martyrium och i lossning. Han kunde välja vem han ville, men han valde

oss, han valde en breed
 som är en smula frivilligtis -
 i ofattbar, Voutgummlig
 kärlek valde. Han just oss
 Alla fulleridas Jerk ~~och~~
 om publikationer och ~~sköcker~~
 som går in i Guds rike
 vi går före de rättfärdiga ^(går in) i strät
 efter honom som tagade
^{svärens} mörst, rötaren på
 korset. "Nu är helat vadri
 felat och Guds mid i ju-
 set bragt."

Den tidens kristna
 trodde inte på sin felfrihet. Men
 - på en punkt var de oböjliga.
 De vägrade att tillbedja
 kejsarens gennus. De tillbad
 och dyrkade inte någon
 i sandhällets mitt, den ar-
 gvel som ~~och~~ de andra,
 de kanderfria, böjile korr

för.

Mönstret är icke helt o-
känt i församlingens senare his-
toria, det möter oss också
i väckelsevärdernas ut-
sprungstider:

"Den kornärkter dräkten med
smådnamm jäsof lat, det nam-
om nigen i släkten det nam-
net och hur." (Rosenius)

Jdas förminner
vi detta som något avlägset
och främmande. Varför? Ja, tank
öfter! Vad blev det av väckelse-
folket? De är ^{numera} ganska välbildade
och relativt högavlönade. "Ska-
romar", som man kallar med-
lidande med och som behövs
hjälps, de finns utomlands. Här i
Sverige är de ofta invandrare,
de sopas golvet och plöcker

11
ihop disk på restaurangerna
där vi äter. Hur har dessa "ska-

ror" egentligen varit? Gårmen var
livstid, var mönster är: sko-
nemist, tillväxt på grundval
av export. Vår standard stiger
och fattigdomen ökar bland
dem som vi kallar "den tredje
världen".

De stora politikererna i vårt
land måste i varje valrörelse
vara oss väljare att skita den
ekonomiska politiken ordentligt
och sedan måste de i regeringens-
ställning - beroende av vilket
parti de tillhör - skita sina val-

löften. De kan inte annat. Ja,
säger vi - men de kan väl låta
bli att utfärda dessa löften!
Visst kan de bli. Men då ger vi
dem ju inte vår röst i va-
let, då står de där, med korgen

19. Vi är problemet. (19)

Dom. Vi är säkra i vår övertygelse.

Nu kommer den frågan före A men. Serly.

ser: "När ska vi försöka att vi gör vad den unga kristna

kyrkan inte gjorde?" Vi till-

beder argvuden i samhällets

mitt. Då hette han: kejserens

gemens. Nu heter han: stan-

darden, vår standard. Så länge

vi fortsätter att tillredja ro-

man, väter skarvarer rene

ankring oss ^{i världen} de illa meofarna

och hjälplösa.

Vi slutar med samma

tän som ^{bed} i början:

Gud sänd din Ande i vä-

ra hjärtan, så att vi bör

diel ord och sedan lyder

dig i gärningarna. Amen.